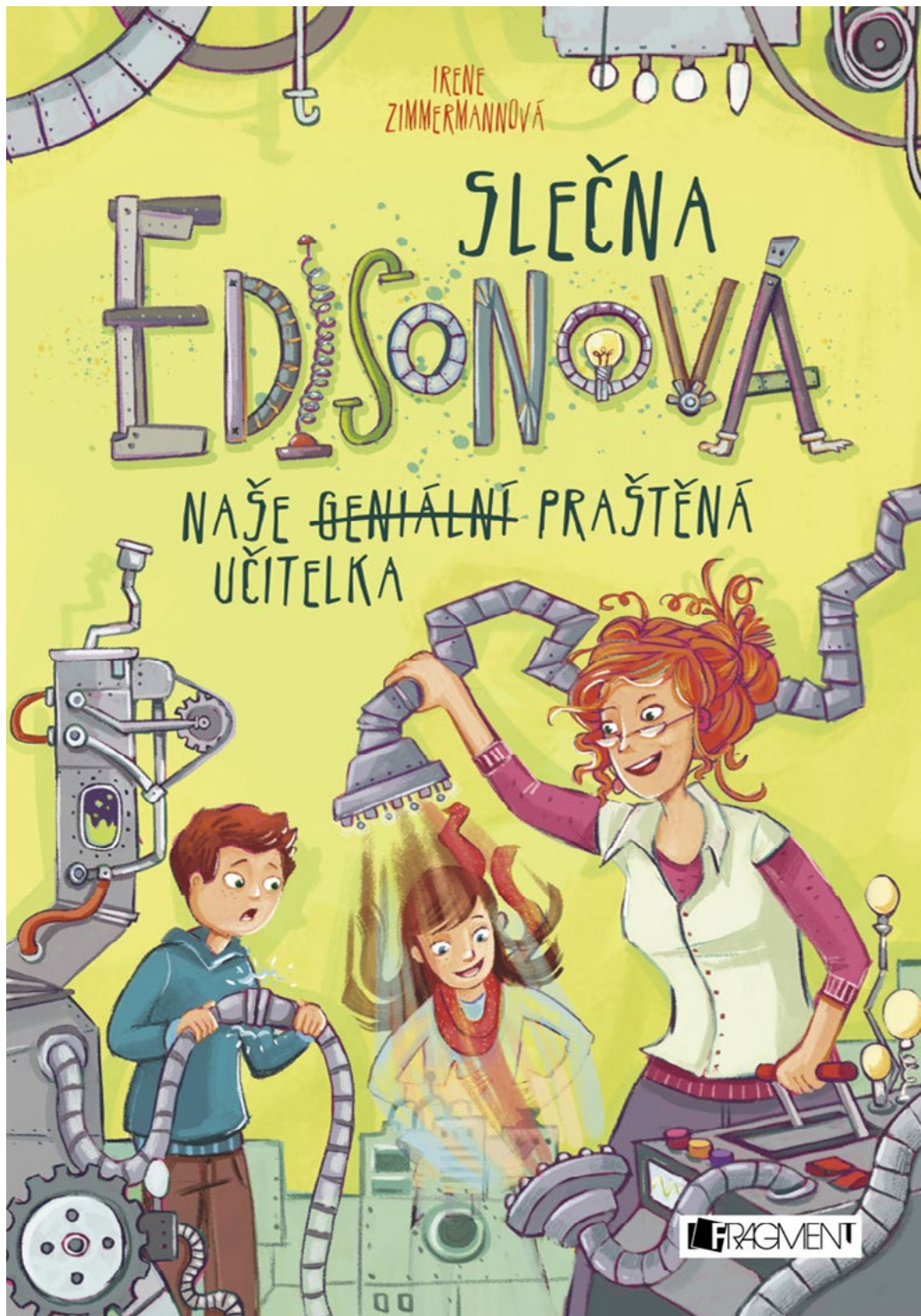

IRENE
ZIMMERMANNOVÁ

EDISONOVA

NAŠE ~~GENIÁLNÍ~~ PRAŠTĚNÁ
UČITELKA

Slečna Edisonová – Naše (geniální) praštěná učitelka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Irene Zimmermannová
Slečna Edisonová – Naše (geniální) praštěná učitelka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Irene Zimmermannová žije v Baden-Badenu a v dětské literatuře působí úspěšně již od devadesátých let. Nejprve psala dětské detektivky, ale úspěch jí přinesla především série *Freche Mädchen – freche Bücher!* (*Drzé holky – drzé knihy!*). Většina jejích knih byla přeložena, například do turečtiny, italštiny či čínštiny, dohromady do 14 jazyků.

IRENE ZIMMERMANNOVÁ

SLEČNA EDISONOVÁ

NAŠE ~~GENIÁLNÍ~~ PRAŠTĚNÁ
UČITELKA

1. KAPITOLA

Najednou byla tady. Úplně zčistajasna. A přitom vůbec jasno nebylo. Na obzoru visely těžké mraky, z dálky se ozývalo tlumené hřmění, prostě to vypadalo na takovou hezkou malou **bouřku**. I když teď ještě samozřejmě vůbec nebylo jasné, jestli ta bouřka bude doopravdy malá a hezká. Pokud to dokázal Oskar posoudit, bude to spíš naopak.

„Paní Edisonová?“ zvolal překvapeně a zastavil se na úzké šterkové cestě.

Měl zvednutá ramena a nevěřicně mžoural. Je ta žena, která stojí vpředu u vchodu do domu, skutečně jeho učitelka angličtiny? No samozřejmě, je to paní Edisonová, ale vypadá úplně jinak než ve škole. Že by to bylo těmi brýlemi? Nebo dlouhými rudými vlasy? Nebo staromódními šaty z těžké tmavě zelené látky? Nebo stříbrnou broží na límci? Najednou si vzpomněl, co minulý týden po třídních schůzkách říkala Marlen (jeho máma): že si totiž

někteří lidé myslí, že je jejich nová učitelka angličtiny ve skutečnosti *čarodějnice*.

„Proč jdeš tak pozdě?“ Přistoupila k němu o krok blíž a zvědavě si ho prohlížela.

Oskar nervózně zamrkal. Plete si ho s někým? To se mu stalo už mockrát. Je totiž nenápadný žák a většina učitelů si ho nepamatuje.

„Proč jdeš tak pozdě?“ zopakovala, protože on stále ještě mlčel. Přišla k němu ještě blíž.

„Promiňte,“ vysoukal ze sebe Oskar a sklopil zrak, „myslím, že si mě s někým pletete.“

Nejraději by se otočil a utekl, jak nejrychleji by to jenom bylo možné, ale protože zezdola od jezera slyšel hlasy, jízlivé hlasy, které hlasitě a vítězoslavně řvaly: „Oskare Počůrátku, dneska tě dostaneme, neutečeš!“, zůstal pro

jistotu stát na místě. Je totiž vlastně docela jedno, jestli uvízne ve spárech čaro-

dějnice nebo ho zmlátí **banda**

Vazounů. Nepříjemné je oboje.

Zhluboka se nadechl. „Já jsem

Oskar Krejčí ze 7. B,“ řekl. Sko-

ro to ale nebylo slyšet, protože

se jim nad hlavami se strašným **řevem** přehnal tryskáč.

Podívala se nahoru. „To nebylo špatné,“ zamumlala uznale, „to bych měla také zvládnout. Ale teď zpátky k tobě,“ dodala, jako by Oskarovi četla myšlenky: „Pojď do domu. Už je dávno rozhodnuto. A zapamatuj si jednu provzdy: Já jsem **slečna** Edisonová. Jinak bych ti musela...”

Kulaté brýle se zlatými obroučkami se jí svezly po nose a ona je energickým **pohybem ukazováčku** posunula zpátky na místo tak, jak to vždycky dělá i Marlen. To Oskara uklidnilo, tedy alespoň trochu, protože slečna Edisonová už dál nerozváděla, co všechno by mu musela udělat. O zlých věcech toho totiž zase nechtěl až tak moc vědět. Ze zkušenosti věděl, že prostě někdy přijdou a že je lepší o nich dopředu moc nepřemýšlet.

„Rozuměl jsi?“ zvolala.

Oskar sebou trhl. Přesně to na něj zakřičel Ota (jeho nevlastní táta), když mu minulé pondělí dal **pohlavek**. Byl to docela drsný pohlavek, a dokonce i Marlen mu řekla, že už to nikdy nemá dělat, jinak se může stěhovat.

„Ano, samozřejmě, omlouvám se,“ vykotal ze sebe Oskar a zvedl zrak.

Teprve teď si všiml, že jsou dveře do domu dokořán otevřené a pokusil se zahlédnout, co je uvnitř. Ale všechno co viděl, byla jenom nekonečně dlouhá chodba, obložená

shora až dolů tmavým dřevem a osvětlená jenom slabým světlem zaprášeného lustru. Dost příšerné, pomyslel si Oskar.

Možná by bylo přece jenom lepší nechat se zmlátit gangem Vazounů, než navždycky zmizet v *čarodějnickém domku*. Protože to, že paní Edisonová, ne, vlastně slečna Edisonová, opravil se rychle, bydlí v čarodějnickém domku, to už slyšel taky. Všichni to vědí. Nebo si alespoň myslí, že to vědí, protože zatím se nenašel nikdo, kdo by to věděl doopravdy. Možná kromě pošťáka, pana Pankráce. Ale ani jemu se nepovedlo nakouknout alespoň na chvilku dovnitř do domku. Několikrát se o to pokoušel, ale tahle čarodějnice, jak jí říkal i on, zůstala neoblomná. Poštu dejte do schránky a vy táhněte k čertu! – to na něj zakřičela, když chtěl ze zvědavosti jednou brzy ráno nakouknout dovnitř kuchyňským okénkem. A takhle kleje jenom čarodějnice, pohoršoval se pan Pankrác, když Oskarovi dával balíček pro Otu. „Jak to, že taková ženská vůbec může být učitelka?“ dodal ještě.

To se stalo už před několika dny. To ještě Oskar netušil, že bude tady, uprostřed lesa stát přímo před ní. A přestože vlastně ani doopravdy na čarodějnice nevěřil – jsou přece jenom v *pohádkách* a na ty byl už jednoznačně moc starý – nebylo mu teď úplně do zpěvu. To, že čarodějnice existují jenom v pohádkách, je sice moc hezké, ale před ním teď stála slečna Edisonová, stále ještě ho pevně držela za

bundu a najednou jako by v sobě opravdu měla něco čarodějnického.

Mezitím se Vazounové přiblížili až nebezpečně blízko, hlavně Tobiáš Vazoun, který si na něj zase včera počíhal, když musel venčit Otova psa. A to ho ani vlastně doopravdy nevenčil. Doběhl s **Batmanem** jenom k nejbližšímu stromu, aby ho ten mrňavý mopslík mohl označkovat. Bohužel tam ale na něj čekal Tobiáš, nejstarší z gangu Vazounů, s podlým úsměškem na rtech, protože ho zase jednou převezl.

„Pojď dovnitř! Nebo to snad potřebuješ písemně?“ zeptala se ho slečna Edisonová netrpělivě. „Ale klidně si můžeš zůstat i venku, pokud se ti tady víc líbí.“ A otočila se tak rychle, až za ní vlasy jenom vlály.

„Ne, ne, už jdu!“ zavolal za ní Oskar.

Vzpomněl si, čím mu Tobiáš včera večer vyhrožoval: když neposlechněš, tak už ale fakt **něco uvidíš**. Tohle „**něco uvidíš**“ mu dost podrobně popsal, ale Oskarovi se podařilo zavřít uši. To je schopnost, kterou si natrénoval, a která byla dost užitečná. Sice teď nevěděl, co si na něj Tobiáš vymyslel tentokrát, ale jedno bylo jasné tak jako tak: zábava to zcela určitě nebude.

Ještě jednou se rychle podíval přes rameno – na konci štěrkové cesty se objevil Tobiáš a upřeně se na něj díval. Za

ním stáli jeho mladší bratři Fred a Simon, jejichž povyk zněl ještě vítězoslavněji než jindy – to už byl ale Oskar skoro v chodbě. Vzápětí se za ním ozval dutý zvuk, jak těžké dřevěné dveře zapadly do **zámku**.

„Bundu si můžeš pověsit támhle!“ ukázala mu slečna Edisonová a přátelsky se usmála. „Máme tu ještě další návštěvu.“

Oskar hledal v naprosto přeplněné šatně volný háček a snažil se nenápadně rozhlížet kolem. Nízká chodba byla obložená tmavým dřevem a na stěnách viselo paroží a vy-cpaní ptáci se strnulýma očima a s dokořán otevřenými zobáky. Oskar polkl. Jednoznačně to tady vypadalo jako v *čarodějnickém domku* a každopádně úplně jinak než u něj doma, v třípokojovém bytě v jedenáctém patře bytovky, která už rozhodně zažila lepší roky.

Slečna Edisonová mezitím otevřela dveře na konci chodby. Zamávala na Oskara, aby šel k ní. Podlaha pod nohama strašlivě **skřípala**. Slečna Edisonová zatleskala a zvolala do obýváku: „Máme ještě jednoho hosta!“

Hlasy v místnosti na okamžik utichly a všechny hlavy se otočily k Oskarovi. Zdálo se mu, jako by všechny ženy, které seděly kolem kulatého stolu u čaje a u sušenek souhlasně přikyvovaly, a dokonce si myslel, že zaslechl, jak někdo zamumlal „Oskar“. Ale to není možné. Nikdo ho

tady nemůže znát. Ale proč má tedy pocit, jako by společnost sedící kolem stolu už někde viděl?

„No? Co si dáš?“ zeptala se ho slečna Edisonová a ukázala na stříbrné podnosy uprostřed stolu. „Zázvorové sušenky? Hruškové muffiny? Nebo perník?“

Perník? Oskar se kousl do spodního rtu. Vzpomněl si na *perníkový domek*, který mu loni Marlen koupila k Vánocům. Ten musím hned ochutnat, řekl tenkrát Ota a ulomil si ten největší kus perníku.

„Tak co?“ zeptala se trochu netrpělivě slečna Edisonová. „Od všeho trochu?“

S úsměvem, protože Oskar stále ještě neodpověděl, mu za tichého mumlání ostatních nandala na talíř zázvorové sušenky a dva muffiny. Na ně potom ještě položila perník ozdobený **bílou cukrovou polevou**.

„Díky,“ řekl Oskar a sedl si na jedinou volnou židli, vedle tlusté paní s šálou s třásněmi, která celou dobu něco hledala v kabelce a povídala si u toho se svojí sousedkou. Ale i když se hodně snažil, nerozuměl ani slovo z toho, o čem si ostatní u stolu povídali.

Chvilí tam jenom tak seděl a jedl. Nejdříve snědl dva muffiny, potom zázvorové sušenky a nenápadně se přitom stále rozhlížel kolem sebe. Místnost byla obložená dřevem až do stropu stejně jako chodba a byla plná starého nábytu-

ku. Skoro to vypadalo, jako by tady nějaké stěhovací auto jen tak vyložilo svůj náklad: vedle komody s desítkami zásuvek stál černý klavír, vedle něj třídvěřová skříň a pohovka s modrým potahem, o kterou byl opřený **pozlatěný rám obrazu**.

Oskar zrovna přemýšlel, co by mohlo být v ošuntělém koženém kufru se stříbrným zavíráním, když se najednou otevřely dveře. A hned potom se zase zavřely. Na tom by v zásadě nebylo nic divného. Jenom tam **nebyl nikdo**, kdo by je otevřel a zase zavřel. Nikdo! A průvan tady rozhodně žádný nebyl. Ani by to vlastně nebylo možné, protože všechna okna byla zavřená. Oskar se otrásl. Bylo to, jako by dveře otevřel nějaký **duch**.

„Myslím, že je na čase, abychom našeho hosta požádali o malou laskavost,“ slyšel Oskar říkat slečnu Edisonovou.

Seděla naproti němu, na vysoké židli s opěradlem a se zeleným sametovým polstrováním. Její hlas zněl strašně příjemně. Ale on se nenechá zmást. Když se k němu a k Marlen tenkrát nastěhoval Ota, také na začátku mluvil takovým hlasem. Oskar nedůvěřivě vzhlédl od svého talíře.

„Tady!“ slečna Edisonová odsunula těžký svícen na stole stranou, předklonila se a podala Oskarovi něco, co vypadalo jako strašně široká zástrčka s kusem světlemodrého

kabelu. „S tím dojde do elektra v Bachlerově ulici, jmenuje se to Elektro Král, pokud se nemýlím, a řekni, že chceš...“ Zarazila se a tázavě se podívala na tu tlustou paní naproti.

„... vyzvednout **dvaceti sedmi pólový střídavý přerušovač**,“ řekla žena a strčila mu do ruky papírek, který zjevně právě našla v kabelce. „Tady je to všechno napsané. A musí být každopádně **dvaceti sedmi pólový**. Rozuměl jsi? Je objednaný a už i zaplacený.“

Oskar se na ni zmateně podíval. Najednou všichni přestali mluvit a zírali na něj, jako by měl na nose bůhví co. Má vyzvednout střídavý a ještě něco? Jak se ten díl jmenuje? A proč si to slečna Edisonová vlastně nemůže zařídit sama? Neodvážil se ale zeptat.

„Jasně, zařídím to,“ zamumlal nakonec a vstal. Upřímně řečeno se mu ulevilo, že může jít pryč. I gang Vazounů mu v téhle chvíli připadal jako menší zlo.

„Nejpozději za dvě hodiny tě čekáme zpátky!“

Slečně Edisonové se opět svezly brýle z nosu a přísně se na něj zadívala svýma šedýma očima. Znovu přikývla. Položí jí **střídavý, a ještě něco s kabelem** přede dveře, zaklepe a potom okamžitě zmizí. A jestli je slečna Edisonová čarodějnice nebo ne – koho by to vlastně zajímalo?

Doma o tomhle bláznivém odpoledni nebude radši nikomu vyprávět, protože by mu pravděpodobně stejně ni-

kdo nevěřil. A to byla docela škoda, protože byl přece jenom zatím jediný, kdo vstoupil do čarodějnického domku. To by těžce zapůsobilo i na Otu. Tím si byl jistý.

2. KAPITOLA

Teprve když se strašně zadýchaný Oskar o něco později naklonil přes zábradlí a chvíli se díval do bublající vody lesní říčky, tak ho napadlo, že si za celou tu dobu ani jednou nevzpomněl na bandu Vazounů. Ale to se teď rychle změnil, protože čtvrt Waldach byla jejich územím. Pravděpodobně si tady na něj Tobiaš a ostatní někde počkají. Oskar už to zažil mockrát.

Celou dlouhou cestu lesem běžel, jako by mu šlo o život, a i když už se dostal na silnici, stále raději nezpomaloval. Musí se teď chovat pokud možno co nejnápadněji; přebíhal z jednoho domovního vchodu do druhého, a jakmile zaslechl blížící se kroky, splynul s šedými zdmi domů. Jenom poslední metry do Bachlerovy ulice vzal **sprintem**, protože právě tady na téhle výpadovce ho už několikrát našli a dvakrát dokonce i chytili. Mezi zaparkovanými auty čekal na okamžik, kdy by mohl frekventovanou výpadovku přeběhnout. Kdyby byla krize, doběhne do pod-

zemních garáží šikmo přes ulici, ve kterých už se jednou schoval – a skoro už se rozeběhl...

„Jsi zatraceně rychlý,“ ozvalo se za ním udýchaně.

Oskar se rychle otočil, ale ruku, kterou automaticky zatál v pěst, nechal zase klesnout. Musel se přeslechnut, protože široko daleko nikdo nebyl. A to bylo dobré znamení – alespoň na první pohled. Ale kdo ví, co si na něj gang Vazounů tentokrát zase vymyslel.

„No teda! Málem jsem tě už nedohonila.“

Zmateně se rozhlédl kolem a **praštil** se rukou zezadu do hlavy. Samozřejmě ne tak moc, jako to dělá Ota, když nemá Oskar udělané úkoly dost rychle, ale přece jenom tak silně, aby to cítil. Možná má Ota výjimečně pravdu a opravdu to pomáhá při myšlení.

„Tak už konečně můžeme?“

Oskar se zadíval směrem, ze kterého hlas přicházel. A jak se mu zdálo, byl to **holčičí hlas**. Netušil ale odkud se bere. A vlastně to bylo jedno, protože tady kolem něj rozhodně nebyl ani živáček. Jak je ale tedy možné, že někoho slyšel? Hlasitě a jasně! A ne jenom jednou, dokonce třikrát! To se mu přece nemohlo zdát! Klekl si a přesvědčil se, že se pod žádným autem neschovává Tobíáš, ani nikdo další z bandy s pořouchlým a zlomyslným úšklebkem, který moc dobře znal. Oskar se narovnal.

„Mrzí mě to, ale trochu složitě se to vysvětluje.“

„Co to má znamenat?“ zakřičel rozzlobeně. „Kam ses schovala? Jenom si nemysli, že je to vtipné. A kdo vůbec jsi?“ Nikdo mu ale neodpověděl. „Haló!“ zkusil to ještě jednou. „Haló? A co se jako děje teď?“

Zdalo se mu, že slyšel zakašlání, ale ani nemrkl. Udělal jenom: „**Ha ha ha**.“ Tentokrát už se nenechá napálit. Prohlížel si ulici a připravoval se, aby mohl kdykoliv vyběhnout. Najednou si ale uvědomil, že ho někdo tahá za rukáv. Jenom... nikdo nikde nebyl!

„Skoro jsi vběhl pod auto!“

Oskarovi se zatočila hlava a nejradši by si jenom tak na chvíli sedl na chodník. Musím mít horečku, pomyslel si. Jasně, mám **halucinace z horečky**. Už se mu to jednou kdy-si dávno stalo. Marlen mu o tom vyprávěla teprve nedávno. Jak tenkrát přišel do kuchyně a tvrdil, že v jeho posteli leží krokodýl s doširoka otevřenou tlamou a že si ho **potměšile** prohlíží. A nebylo možné mu to nijak vyvrátit.

Znovu se mu zdálo, že slyší zakašlání. A potom hlas pokračoval: „Můžeš se, prosím tě, trochu uklidnit? Jsi bílý jak stěna. Nechtěla jsem tě vyděsit, hned jsem ti řekla, že se to všechno těžko vysvětluje. Sedneme si někam? Na lavičku na zastávce autobusu? Jo a mimochodem, já jsem **Emma**. Z tvojí třídy. Vlastně bys mě měl znát.“

